

Værtingeloven er det jo ogsaa i Almindelighed bestemt, at Natarbejde er forbudt, og dette vil da ogsaa gælde for Bagerlæringerne, men, saavidt mig bekendt, er der ved Tilslæbelse fra Indenrigsministeren sket den Undtagelse, at Bagerlæringerne ikke komme ind under denne Lovbestemmelse. Undtagelsen er naturligvis sket under Henviisning til, at Værtingenes Uddannelse vilde blive mangelfuld, naar de ikke maatte anvendes til Natarbejde, da notorisk en betydelig Del af Bageriarbejdet udføres i Nattetimer. Dette har Udvalget ogsaa taget Hensyn til, idet man har jagt i Lovforslaget, at det kun er indtil det fyldte 16de Aar, at unge Mennesker ikke maa beskæftiges i Tiden mellem Kl. 9 Aften og 5 Morgen, medens de derimod efter det fyldte 16de Aar kunne beskæftiges i den Tid, for saa vidt der tilvejebringes Erklæring fra Distriktslægen eller en anden autoriseret Læge om, at de uden Skade for deres Sundhed kunne udføre Natarbejde, og dernæst under de Betingelser, som nævnes i Punkterne 2, 3 og 4, i hvilke der er sat en Grænse for den Tid, i hvilken de maa arbejde, ligesom der sikres dem en Hviletid. Som Regel vil jo Forholdet være det, at Bagerlæringerne komme i Lære i en Alder af 14—15 Aar, og den normale Læretid er vel omtrent 4 Aar. Mesteren vil altsaa i et eller to Aar ikke have Ret til at anvende sine Læringer til Arbejde mellem Kl. 9 Aften og 5 Morgen. Men naar man kender de faktiskste Forhold ved Udlæringen af Værtinge, ved man ogsaa, at der ikke i de første Par Aars Tid er noget meget intensivt Arbejde, der kan forlanges af en Værting, og da Bageriet jo ikke udelukkende foregaar om Natten og inden for det Tidrum, her er Tale om, men ogsaa for en stor Del foregaar i Dagtimer, vil der alligevel være Anvendelse nok for disse Værtinge. Det Indblik, de skulle have i Faget, vil de sikkert kunne naa i tilstrækkeligt Maal, ligesom ogsaa Mesteren kan faa fuld Nytte af dem gennem deres Virksomhed i de Dagtimer, i hvilke de maa beskæftiges. Den Tid af Læretiden derimod, der falder efter det fyldte 16de Aar, og hvor altsaa Natarbejde er tilladt, for saa vidt de paagældende kunne taale det, vil være tilstrækkeligt til de unge Menneskers Uddannelse i deres Fag, saaledes, at de kunne naa det Maal, de skulle, at blive dygtige Arbejdere i Faget. Man har derfor ikke haft nogen Betænelighed ved denne Indskrænkning i Arbejdstiden, men har tværtimod ment, at det var i og for sig en ret paatrængende Reform hvortil der trænges i vore Bagerier. Det er jo ret almindelig erkendt, at Bagerjvænde i forskellige Hæn-

seender let blive deforme, paa Stuldre, Ben o. s. v. Dette hænger ganske sikkert sammen med deres overanstrengende Arbejde i lange Tider, særlig i den unge Tid. De, der have med Sessjoner at gøre, have haft Besjliged til at se, at af de unge Mennesker, der fremsendes, ere Bagerjvænde som Regel ikke de mest velkafte. Man har et specielt Udtryk i den Retning, idet man kalder „Halvekne“ for „Bagerben“, hvilket ganske sikkert hænger sammen med, at de unge Mennesker under Opvæksten overanstrenges og arbejde for længe baade om Natten og om Dagen; men sikkert nok er det Natarbejdet, der i langt højere Grad tager paa dem. Det vilde derfor være en ikke ringe Beskyttelse for disse unge Mennesker under 16 Aar, hvis man kunde fri dem for at beskæftiges i Nattetimerne. Man er da ogsaa med Hensyn til Arbejdstiden i Bagerier paa forskellige Steder gaaet langt videre, end der her foreslaas, idet man er gaaet til at begrænse Arbejdet endog ogsaa for voksne Mennesker, endog for dem, der ere ud over den Alder, hvor man i al Almindelighed er tilbøjelig til at mene, at Lovgivningen har Ret til at sætte Grænser for Arbejdstiden. Det er Tilfældet i Danmark, det er til en vis Grad Tilfældet i Norge, og ogsaa paa flere andre Steder har man beskæftiget sig med at begrænse Arbejdstiden i Bagerierne, fordi man erkender, at denne Virksomhed maa anses for at være særlig anstrengende, hvorfor det havde sin Betydning, at den Tid, i hvilken Arbejderne maatte anvendes, var noget begrænset. Jeg tror ikke, at der med Rette fra Bagermestrenes Side eller fra Bagerfagets Side kan rettes nogen Indvending mod denne Ordning, og saa vidt mig bekendt har der heller ikke, uagtet dette Forslag har foreligget nu i hele sidste Sommer, idet Betænkningen blev afgivet i Slutningen af sidste Samling, været rejst nogen virkelig Anke mod Forslaget paa dette Punkt. Den anden Del af dette Forslag gaar jo ud paa at opnaa det, der tilsigtes i det oprindelig forelagte Forslag, nemlig at fritte de Medhjælperne, Svende og Værtinge, som ere beskæftigede i Bagerier, i Brødb- og Rugebagerier, der drives som Næring, et Fridøgn hver Uge. Udvalget har været ret enig om, at det var en Opgave, man burde stræbe efter at løse i saa stor Udstrækning som muligt, at fritte Arbejderne Søndagsfrihed. Udvalgets Flertal har jo imidlertid ikke ment at kunne gaa ind paa det oprindelige Forslags Tanke i det hele at standse Bagerivirksomheden paa Søndag og Helligdage, noget, der jo for øvrigt ikke kan siges at være enestaaende, at være noget ganske nyopfundet, idet det allerede i Etz. praktiseres